

Onze vier prinsesjes

In Januari hebben we twee verjaardagen in ons Koninklijk Huis: de verjaardag van Prinses Margriet en die van Prinses Beatrix.

We zouden jullie heel graag veel over de Prinsesjes willen vertellen, want de meesten van jullie willen graag veel weten over onze vier Koningskinderen.

Voor ik dit artikeltje schreef, heb ik eerst het mooie boek van mevrouw Marsman gelezen: Vier Koningskinderen *) waarover we in ons vorig nummer al iets schreven.

Laat ik jullie dan eerst maar zeggen, dat de Prinsesjes opgroeien als heel gewone kinderen. Zo willen de Koningin en de Prins het en zo is het ook goed. Ze mogen maar niet alles doen, wat ze willen en ze moeten minstens even hard leren als andere kinderen. Ze mogen dieren hebben, maar moeten er goed voor zorgen. Trix kreeg eens van Ireentje een hond op haar verjaardag. Ze noemde het dier Remy, naar het jongetje uit „Alleen op de wereld”.

De Prinsesjes zijn gewone kinderen net als jullie. Ze willen wel eens proberen een „zonde” te bemanteren. Maar in de regel heeft de Prins dit direct door. Margriet heeft er een handje van, om zo nu en dan eens te proberen haar eigen zin door te drijven. „Rita heeft gezegd, dat ik nog een uurtje op mag blijven,” vertelde ze onlangs. Nu dat werd een keertje geloofd. Maar toen ze het de volgende keer weer vertelde, zei ze er zelf al bij: „Maar je moet het maar niet gaan vragen.” Toen begreep men natuurlijk al genoeg.

De Koningin zelf brengt haar kinderen kennis bij omtrent de dienst van God. Zij leest hun voor uit de kinderbijbel en ze spreekt met hen over God, zoals Koningin Emma en Koningin Wilhelmina dat vroeger ook deden. Gewoonlijk wordt de Zondagmorgen hiervoor vrij gehouden. En met het Kerstfeest staat er in de bibliotheek een kerstboom en verhuist de box van Marijke ook daar heen. De Koningin vertelt dan zelf het Kerstverhaal en leest voor uit de Bijbel. Verleden jaar werd er aan Trix en Irene gevraagd, welke schoolboeken ze mooier vonden de Engelse of de Hollandse. Ze gaven de voorkeur aan de boekjes uit Canada. „En wat vind je dan van de Hollandse schoolboeken werd er gevraagd?” Direct antwoordde Trix: „Eigenlijk komt

*) Uitgave: Bosch & Keuning, Baarn. Geb. f 3.90.

de inhoud meestal hierop neer: Moeder zegt tegen vader: ik geloof dat Jantje ziek wordt.”

Natuurlijk wordt er op Soestdijk ook aan Sint Nicolaas gedaan. Verleden jaar tegen Sinterklaas zat het gezin aan tafel toen opeens de telefoon ging. Vanuit Eindhoven werd de Prins gevraagd of hij de eerste heliëptère die in Nederland gemaakt was, zou willen ontvangen. De Prins aanvaardde dit en de gezichtjes van de Prinsesjes stonden ernstig en strak. De volgende dag verscheen er een grote kist. In tegenwoordigheid van allen werd die uitgepakt en toen kwam... het houten paard van Marijke voor de dag met nog een lang gedicht over de liefde van de Prins voor de paardensport. De Prins hield zich goed. „Dat hebben jullie meer dan goed in elkaar gezet. Ik ben er compleet ingelopen,” zei de Prins.

Zo zou ik kunnen doorgaan met allerlei uit dit mooie boek te vertellen. Maar wat ik vertelde is al genoeg, om jullie te doen zien dat „Vier Koningskinderen” een pracht boek is, vol fraaie foto's, gekleurde platen, opstellen van Trix en Irene enz.

En nu tot slot een hartelijke gelukwens van al de „Vrij en Blij”-lezers en lezeressen voor Margriet en Beatrix, die 19 en 31 Januari jarig hopen te zijn.

Moge God hen nog lang voor ons sparen!

Geen enkele ster, ook niet de „vaste” sterren, staan stil. Ook Sirius staat niet stil en komt per seconde 7 km dichterbij ons. Doch stel je gerust, je zult het heus niet beleven dat hij je plotseling op je hoofd valt. Daarvoor is hij te ver weg en evenals de oude Egyptenaren zien wij Sirius nog maar als een klein lichtpuntje, zelfs in de sterkste verrekijkers. Met hun nauwkeurige instrumenten hebben de sterrenkundigen de baan van Sirius ontdekt. In deze baan ontdekte reeds voor 100 jaar een zekere Bessel enige onregelmatigheden. Er moest dus een ster in de buurt van Sirius zitten, die hem dwars zat. Men ging aan 't zoeken en ja hoor. In 1862 wilde een zekere Clark een door hem vervaardigde reuzenverrekijker eens proberen en richtte hem op Sirius. En vlak bij Sirius zag hij een klein lichtje. Dat was dus die rekel, die de grote mijnheer Sirius dwars zat.

Sirius en zijn bij-ster (genaamd Sirius A en Sirius B) vormen een dubbele ster, zoals er toen al zoveel bekend waren.

En het bleek dat die Sirius B een eigenaardige snuiter was. Hij was maar heel klein doch de aantrekkingskracht op de grote Sirius was heel groot, dus moest die peuter enorm zwaar zijn, en bestaan uit een stof met een zeer groot soortelijk gewicht.

Men ging aan 't zoeken.

Iedereen weet, dat het soortelijk gewicht der stoffen zeer verschillend is: een liter water weegt b.v. 1 kilogram, een liter ijs 0,9 kilogram, een liter ijzer pl.m. 7 kilogram, een liter lood 11,9 kilogram, een liter goud pl.m. 19 k.g., en een liter Sirius B stof weegt maar eventjes 40.000 k.g.!

De natuurkundigen waren bij het horen van die uitkomst eerst erg verwonderd, en de een of ander zal wel gedacht hebben „dat bestaat niet!” Velen gingen nu zelf alles onderzoeken, observeren, uitmeten, narekenen, en het resultaat? Bij allen 40.000, zegge veertigduizend.

Toen men eenmaal van de eerste schrik bekomen was, begonnen de deskundigen te zoeken of ook andere „witte dwergen” zo zwaar waren.

En men vond een enorm soortelijk gewicht, dikwijls ook groter dan 40.000 kg.

Het record staat voorlopig op naam van een sterrenkleuter: „ster van Maanen”, waarvan een liter weegt: 8 miljoen kg!

Een lucifersdoosje is 5 cm lang, 3 cm breed en 1 cm hoog. De inhoud is dus $26\frac{1}{2}$ kubieke cm. Met water gevuld weegt het $26\frac{1}{2}$ gram, maar met Sirius B-stof gevuld weegt dit lucifersdoosje 1050 kilogram!

Denk eens na een lucifersdoosje wat net zo zwaar is als een spoorwagen vol steenkolen. Moeilijk te begrijpen hè?

Een volgend maal hoop ik nog wat andere sterrenbeelden met jullie te bespreken.

Er was eens...

*Er was eens een heel lief prinsesje,
Maar ach, ze was zo alleen,
Ze had er geen broertjes of zusjes,
Geen speelkameraadje, geenéén.*

*Het grote kasteel waar ze woonde,
Dat stond op een eenzame berg,
Waar kind'ren nooit durfden komen,
Dat vond ons prinsesje heel erg.*

*Maar eens op een zonnige morgen,
Ze wandelde stil in de hof,
Toen kwam er een vogel gevlogen,
Die boog voor haar neer in het stof.*

*Hij fluisterde: „Ach lief prinsesje,
Mag 'k jouw kameraadje wel zijn?
Ik ben een betoverde koning.”
„O!” juichte 't prinsesje, „wat fijn!”*

*„Ik zal je wel helpen, lief diertje,
Wij gaan naar de tovenaars heen,
Die maakt je gauw weer een koning,
En dan ben ik niet meer alleen.”*

*Het vogeltje werd weer een koning,
Wat was ons prinsesje toch blij,
De koning was jong en zei blozend:
„Prinsesje, nu ben je van mij.”*

NELLY DONKER

Altijd dezelfde.

Politieagent (uit de hoogte tot straatmuzikant): „U wilt me wel even begeleiden?”

Straatmuzikant: „Zeker! Wat wilde u zingen?”